

III. évfolyam, 11. szám.

1954 november 30.

WEIL ELVTÁRS EMLÉKÉRE

Futótűzként terjedt a hír, könnyes szemek és szomorú arcok fogadták. Weil elvtárs meghalt. Mint amikor hatalmas, évszázados tölgy dől ki az erdőben, és hatalmas robaja végigzeng az erdőn — olyan döbbenetes volt a halálhír, olyan szomorúság és gyász fogadta. Weil elvtárs meghalt. Egészségügyi intézményekre kikerültek a fekete lobogók. Az egészségügyi dolgozók tudták, érezték — egyik legnagyobb vezetőjük távozott körükből, egyik legnagyobb személyiségük, aki olyan sokat tett értük, a magyar egészségügyért, a magyar népért.

Mint fiatal viarsarki orvos kezdte, azután mint csepeli kórházi orvos folytatta az egészségügyi szolgálatot. Hamar rájött: a nép bajain, szenvedéseiben, betegségeiben nemcsak a betegágyánál lehet segíteni. Sőt, elsősorban nem is ott kell küzdeni ellenük — hanem azok kiváltó okait, a társadalmi, a szociális igazságtalanságokat, az elnyomást, a kizsákmányolást, a megkülönböztetést kell megszüntetni. Minden dolgozó számára jó módot kell biztosítani — akkor csökkenni fognak a betegségek, könnyebb lesz a megelőzés, gyorsabb és eredményesebb a gyógyítás — szebb és elviselhetőbb az élet.

Ez a felismerés vitte őt korán a magyar kommunista sorába; olyan időben, amikor legvadabb volt a terror, legádázabb a haladó hazafiak üldözése. Nehéz, de annál szebb feladatot kapott: az illegális pártnyomda és sajtó vezetését. Weil elvtárs híven teljesítette meg-

bízását, egészen 1934-ben bekövetkező bebörtönzéséig. A börtönben is híven szolgált a pártot. Mint börtönorvos segítője, támasza volt

nyos Tanácsot. Elkezdte szervezni és kifejleszteni az egészségügyi szakszervezeti mozgalmat, ezen keresztül új élet indítását kórházaink-

ellen. Fáradhatatlan volt a párt szolgálatában; nevelő, felvilágosító munkájával, munkásságának eredményével sok orvost, sok egészségügyi dolgozót nyert meg a párt ügyének és szolgálatának.

Munkásságának és az általa vezetett szakszervezeti mozgalomnak legszebb eredménye a szocialista egészségügy alapjainak a lerakása, a szocializmus szellemének és — a meglévő hibák ellenére is — a szocializmus gyakorlatának sok helyen intézményeinkbe való bevonulása. Munkásságának eredménye az iparvidékek orvosi ellátásának a megjavítása, a középkaderképzés oly intenzív megindulása, egészségügyi dolgozóink megbecsülésének fokozódása.

Csak sajnálatos, hogy életében nem tudták őt többen és jobban megismerni, jobban megbecsülni és jobban támogatni. Pótolni kell ezt a mulasztást nekünk, szakszervezeti vezetőknek, funkcionáriusoknak azzal is, hogy életét, munkásságát tanulmányozzuk, gondolatait továbbvisszük, kezdeményezéseit folytatjuk, munkatársait a legteljesebb mértékben megbecsüljük. A szakszervezeti mozgalom általa vezetett időszakát az egészségügyi szakszervezeti mozgalom legeredményesebb és követendő időszakának tekintjük, amelyet folytatnunk kell, a népfront-politika szellemében. Bizonyos, hogy ha Weil elvtárs élne, ő is ezt kívánná tőlünk.

Dr. Horváth Mihály

dr. Weil Emil (1897–1954)

az elvtársaknak — összekötő a börtön és külvilág között.

A nehézségek, szenvedések csak haját változtatták hófehérre, csak egészségét ásták alá — lelkiileg megtörni nem tudták, csak még jobban megerősíteni, még jobban megedzeni a párt, a nép szolgálatában.

A felszabadulás után az egészségügy újjászervezéséhez fogott hozzá. Létrehozta az Egészségügyi Tudomá-

ban, rendelőinkben, tudományos intézeteinkben. Létrehozta a tudományos szakcsoportokat, amelyek a tudományos munka megindítása és felvirágzása érdekében oly sokat tettek és tesznek. Hozzáfogott az orvosok ideológiai és szakmai továbbképzéséhez, a szovjet orvostudományi eredmények átültetéséhez. Következtesen és fáradhatatlanul harcolt a kozmopolitizmus

A Hazafias Népfrent és az egészségügy kérdései

A budapesti VII. kerületi Hazafias Népfrent-bizottság tagjaként, mint küldött résztvettem a Hazafias Népfrent első kongresszusán az Erkel Színházban. Mintegy kétezer voltunk jelen az ország minden részéből, városokból és falvakból, orvosok, tanárok, tanítók, tisztviselők munkások, és parasztok. Asszonyok és férfiak, fiatalok és öregek, párttagok és pártönkivüliek. Rendkívül tarka színes a kép, festői népviseletbe öltözött menyecske mellett fekete zakós, öszülő halántékú, komoly tudós. És ez a változatos, tarka kép mégis csodálatos egységbe olvad. Ezt az egységet szimbolizálja a blúza, kabátja tűzött piros-fehér-zöld, nemzeti színű kétézer kokárda; a színpadon felsorakozó, reflektorfényben ragyogó, hatalmas háromszíni lobogók és az ajkakon felcsendülő magyar imádság, Kőlcsey—Erkel Himnuszának a hangja. Az érzéseknek, gondolatoknak, tettvágnak ez az egysége jellemezte végig a kongresszust.

Nagy Imre elvtárs beszéde alatt egyre szorosabbá kovácsolódott ez az egység, jól illusztrálta ezt a tapsok minduntalan feldübörgő vihara és a szemek fénylő, lázas csillogása. „Kormányozni csak úgy tudunk, ha helyesen fejezzük ki azt, amit a nép gondol!” — mondotta Nagy Imre. Amikor pedig a kongresszus emelvényéről odafordult az ország népe nevében megjelent küldöttekhez és megkérdezte, megadja-e a Hazafias Népfrent, megadják-e a küldöttek a kormányt az azt a támogatást és bizalmat, amely a júniusi politika, a kormányprogram megvalósításához, a nehézségek leküzdéséhez szükséges? *Igen, megadjuk!* — zúgótt fel a válasz harsogó, újjongó örömmel. És az ünneplés viharától percekig nem lehetett az ülést folytatni.

A széles nemzeti összefogásnak az értelmiségi fronton, így az orvos-egészségügyi vonalon is be kell következnie. Az egészségügyi vonalon is olyan szellemet kell teremteni, amelyben gazdagon kibontakozhat mindenki teremő kedve, tehetsége és életereje. A bizalmatlanság, szűk látókörű elzárkózottság és utasítgatások légkörében nem alakulhat ki a közösség iránti érdeklődés. A közelmúltban ezek a divatos munkamódszerei az egészségügyi vonalon is nem egy dolgozó, elsősorban orvos tudatos félreállítását eredményezték, pedig — mint Darvas elvtárs rámutatott — éppen a tudatos ellenálláson van a hangsúly. Nem csak a hívókra van szükség, a közömbös, sőt bizalmatlan tömegeket is meg kell nyerni. Öntudatra nevelni a ve-

getatív életet élőket. Ezt kívánja az élet, a pozitívumokat alkotó élet törvénye, és éppen ez az élet hozta létre a Hazafias Népfrentot.

A Hazafias Népfrent-mozgalom a mozgatója kell, hogy legyen népünk egész politikai, kulturális, gazdasági, társadalmi életének. Szabó Pál a Hazafias Népfrent Országos Tanácsának elnöke úgy fogalmazta ezt meg, hogy a Hazafias Népfrent tisztességes emberek szoros összefogása a tisztességtelenség ellen. A Hazafias Népfrent, vagyis a nép javaslatait azután a tanács valósítja meg a maga önálló hatáskörében.

A Hazafias Népfrent a szólás és lelkiismeret szabadságát hirdeti. Ugyanakkor, amikor erkölcsi befolyásával a törvények betartása mellett örködik, harcot hirdet a talpnyalás és a korrupció ellen. Arra tanít, hogy félelem nélkül, bátran szóljunk a hibák ellen.

A Szabad Nép írta, hogy a Népfrentben új módon kell dolgozni minden elvtársnak. A kommunista kötelessége elősegíteni hogy olyan légkör fejlődjön ki, ahol mindenki szabadon előadhatja véleményét, javaslatát. Olyan légkör, amelyben fellendül a tömegek alkotó kedve és megnő tettereje. — Vajjon egészségügyi vonalon eleget tettünk már ezeknek a célkitűzéseknek, megteremtettük az alapot a Hazafias Népfrent határozatainak megvalósítása érdekében? Sajnos, még távolról sem. A vezetők közül még számosan a régi hanggal próbálkoznak, pedig mindenfajta megismeréssel, rosszindulatú személyeskedéssel és önkényes erőszakoskodással szemben megvédjük a bizalmat alighogy újjáéledő hajtásait. Mert ha, amint Nagy Imre elvtárs mondotta: a Hazafias Népfrent az ország eleven lelkiismerete, akkor az igazságnak, törvényességnek és emberségeségnek egészségügyi vonalon is maradéktalanul érvényt kell szerezni.

Az egészségügyi vonalat két szemszögből kell néznünk. 1. milyen lépéseket tettünk népünk egészségügyi ellátása terén? 2. megtettünk-e mindent az egészségügyi dolgozók élet-színvonalának javítására?

Az első kérdéssel kapcsolatban megállapíthatjuk, hogy rengeteget alkottunk az elmúlt évtized során. Sokkal, aránytalanabbul többet, mint a felszabadulás előtti idők bármelyik azonos tartamú időszakában. (csecsemőhalandóság leszorítása, új klinikák, egészségügyi intézmények létesítése, kórházi ágyak számának növelése, stb.)

Az egészségügyi miniszter végig szokta járni az egyes egészségügyi intézményeket, hogy meggyőződjön róla, vajjon kielégítő-e a betegellátás, megkap-e minden lehető a beteg ember és melyek azok a hibák, amelyeken

segíteni kell. Ez jó, nagyon jó és valóban népegészségügyünk fejlesztését szolgálja. De nem volna-e mód arra is, hogy a minisztérium, a szakszervezet és egyéb irányító szervek vezetői az osztályokra is belépjenek, a rendelőszobákba is beszálljanak és a egészségügyi dolgozókat, orvosokat is megkérdezzék: kártársak, nincse-e valamire szükségetek? Nincsen-e valami óhajotok, kívánságotok, a betegellátáson túlmenően a saját személyetekkel kapcsolatban is, nem könnyíthetnének-e kicsit a ti személyes nehézségeiteken, gondjaitokon is.

Bizony, sokaknak az érdeklődés, a pusztá szavak is jól estek volna az elmúlt évtizedben! Mert a magyar orvostársadalom túlnyomó többségében meg is érdemelte volna ezt a kérdést. Hiszen mindig helytállt az első hívó szóra. A felszabadulás után, amikor új életet kezdtünk a romok között, járványok idején, árvizek alatt. Mert ne felejtjük el, hogy a két kérdés szorosan összefügg. Az orvos-egészségügyi dolgozók élet-színvonalának javítása szoros kapcsolatban van a betegellátás minőségi javulásával. Minden rög, amelynek eltakarításával simábbá tesszük az egészségügyi dolgozók útját, az egészségügyi munka fokozatos vagy akár ugrásszerű javulását eredményezi. Az új szakasz melegtő, biztató fényében minden olyan természetesnek látszik, úgy megvilágosodott.

És ez nemcsak anyagi kérdésekre vonatkozik, de sok-sok más probléma mellett kádépolitikánk megjavítására is. A megfelelő emberek megfelelő helyre való állításával rengeteg elpocsékolott energiát állíthatnánk az egészségügy szolgálatába. Természetes, hogy ezt könnyebb szavakkal kifejezni, mint lelkiismeretesen megvalósítani, de megérné a fáradságot. Vidám,

tetterős, alkotni vágyó és alkotni képes emberek kezébe bízva az egészségügyünk fejlődését.

A tennivaló tehát kettő: 1. az egészségügyi dolgozók mellett meg kell halgaltatnunk nem egészségügyi dolgozóitársaink véleményét, elképzeléseit, javaslatait is, és azok felhasználásával is javítani egészségügyünk további fejlődését. 2. Meg kell keresnünk minden lehető módot a mostani átmeneti nehezebb időben is az egészségügyi dolgozók sorsának könnyítésére. Meg kell javítani egyes munkahelyek egészségügyi viszonyait és általában olyan lehetőségeket kell teremteni az egészségügyi dolgozók részére, az élet szükségleteinek megfelelően, központban és városszélen egyaránt, hogy meghatározódjék orvos és ápoló munkakedve. Hogy vidáman, mosolyogva kezdjék el a munkát, hogy az sohase robot, de kedves kötelesség legyen és munka végeztével, ha fáradtan is, de harmónikus, derűs elégedettséggel simítsák el az utolsó kötést vagy tegyék rá a pecsétet az utolsó receptre. Ezeknek a céloknak az elérésére pedig a helyi ismeretek birtokában nem is annyira mindig a pénzre, inkább több-kevesebb jóakaratra van szükség.

Es akkor bizonyos, hogy az egészségügyi dolgozók aktivitása megsokszorozódik az új szakasz, a júniusi út politikájának éltető levegőjében. Ahol nem lehet a dolgozó réteget egymás ellen kijátszani, ahol a közép-kádér nem ellenőrző szerv, hanem megbecsült, baráti munkatárs az orvos mellett. Ahol értelmiségi, munkás és paraszt együtt haladnak testvéri összefogásban. Mert csak így érhető el a közös cél: szebb, boldogabb, emberibb életet kovácsolni az egész társadalom számára.

dr. Frankl Zoltán

a VII. ker. Hazafias Népfrent-bizottság tagja

Értelmiségi klubot avattak Sztálinvárosban és Hódmezővásárhelyen

A sztálinvárosi Bartók Béla kultúrházban megnyílt a régenvárt orvos-pedagógus klub. Sztálinváros az utóbbi években Fejér megye jelentős egészségügyi gócpontjává nőtte ki magát, az iskolák száma is egyre szaporodik. Így érhető, hogy a jólsikerült megnyitó óta sűrűn keresik fel a barátságos, otthonos klubot, ahol minden hivatalos formáság nélkül töltik kellemesen idejüket az orvosok, pedagógusok napi fáradságos munkájuk után.

Hódmezővásárhelyen a Társadalom- és Természettudományi Ismeretterjesztő Társulat

Csongrád megyei szervezete október végén értelmiségi klubot avatott. Az avatási ünnepségen dr. Ormos Pál érdemes orvos, kórházi igazgatófőorvos, a TTIT hódmezővásárhelyi elnöke a többi között a következőket mondotta.

— Ez a helyiség a mi otthonunk, lehetőséget ad szép terveink megvalósításához. Köszönöm mindannyiunk nevében pártunknak, kormányunknak, hogy régi vágyunk beteljesedett. Igérem városunk értelmisége nevében, hogy ez a klub otthona lesz Hódmezővásárhely szellemi életének.

A TANÁCSVÁLASZTÁSOK UTÁN

Írta: Sárfi Rózsi, a budapesti városi tanács tagja

Dolgozó népünk november 28-án szinte egyemberként adta le szavazatát a Hazafias Népfrent jelöltjeire, a saját jelöltjeire. Ezekben a napokban országsszerte megválasztják a tanácsok végrehajtó bizottságait és állandó bizottságait.

Új tanácstörvényünk az előzőnél messzebbmenő jogokat biztosít a tanácsoknak, de messzeemenő kötelezettségeket is ró rájuk. Tanácsaink feladatai kormányunk nagyszerű programjának megvalósításáért, melynek homlokterében az emberről való gondoskodás áll. Tanácsszerveink most megújulva, új erővel felrészítve, az előző négy évben szerzett gazdag tapasztalatok birtokában, soha nem látott lendülettel indulnak harcba, a népjólét további fokozásáért, a még fennálló nehézségek leküzdéséért.

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy azok között, akiket a nép bizalma a tanácsokba küldött, szép számmal vannak egészségügyi dolgozók — orvosok, ápolónők, védőnők, szülésznők — is. A budapesti városi tanácsban 18 egészségügyi dolgozó foglalta el helyét, közöttük Pesta László dr., aki már az előző négy évben is a végrehajtó bizottság egyik alelnöki tisztét töltötte be, Kende Zsigmond dr., az egészségügyi állandó bizottság elnökeként, Szakai Antal dr., Kossuth-díjas, Reök Iván dr., Krasznai Iván dr., kik mint állandóbizottsági tagok végezték jó munkát.

Új tagokként kerültek be a fővárosi tanácsba: Bakács Tibor dr., Nádor Jenő dr., Dunai Ferenc dr., Eszias Ferenc fogtechnikus, Megyeri Árpád dr., Szelenyi Tibor dr., Sirály Ferenc dr., Vidrányi Árpád dr., Övári Lajos dr., Bobola Vilmos dr., Haris Jenőné ápolónő és Tóth Emil dr. De szinte az országban mindenütt nagyobb számban vannak ott az egészségügyi dolgozók az új tanácsokban, végrehajtó bizottságban, állandó bizottságban, mint az előző négy évben.

Az, hogy most az egészségügyi dolgozók ilyen nagy számban kerültek be a tanácsokba, csakis eddigi jó munkájuk alapján történhetett. Mert hiszen a dolgozók, élve igen széleskörű demokratikus jogokkal, valóban azokat jelölték és választották meg, akik erre a bizalomra előző jó munkájukkal, magatartásukkal rászolgáltak és ez egyben biztosíték arra is, hogy a jövőben helyt fognak állni. Az előző négy év tapasztalatai megmutatják, hogy ott, ahol az egészségügyi dolgozók résztvettek a tanácsok, végrehajtó bizottságok munkájában, eredményeket hozott ez az együtt-

működés. Az ő munkájuknak, gyakran következetes fellépésüknek volt köszönhető, hogy a szűkre szabott anyagi lehetőségek közül is külön juttatásokat kapott az egészségügy. Nem egyszer — az egészségügyet szenvedélyesen szerető, az egészségügy fontosságát legjobban ismerő ember hangján — kemény szavakkal kellett fellépniük az értetlenség, hanyagság, egyoldalú szemlélet ellen a tanácsokban az egészségügyi követelmények megvalósításáért.

Ezt kell tennünk a jövőben is. Az új tanácstörvény kiszélesítette a helyi tanácsok jogkörét minden vonatkozásban. Nagyobb lehetőségeket biztosít anyagiilag a helyi problémák, így az egészségügyi követelmények ki-

elégítésére is. Nekünk, egészségügyi dolgozó tanács-tagoknak élnünk kell a lehetőségekkel. El kell érniünk, hogy az általános gazdasági és kulturális felemelkedésünkkel párhuzamosan növekvő egészségügyi követelmények is kielégítést nyerjenek.

Mi, egészségügyi dolgozók, tudjuk a legjobban, hogy milyen mértékben befolyásolja az egészségügyi ellátottság népgazdaságunk helyzetét pozitív vagy negatív irányban. Meg kell változtatnunk azt a szemléletet, amellyel még ma is oly gyakran találkozunk — még vezető szerveinknél is — amely nem veszi figyelembe, hogy a termelés jó feltételeinek megteremtésében milyen jelen-

tős szerepe van a betegségek megelőzésére tett intézkedéseknek, a balesetek elhárításának, az erre irányuló felvilágosító munkának, stb. — Nem lehet eléggé felbecsülni azokat a lehetőségeket, amelyeket az állandó bizottságban való részvétel biztosít az egészségügyi tanács-tagoknak. Eddig is meglátott, a jövőben is meg fog látszani a városok és falvak tisztaságán, egyéb egészségügyi követelmények megteremtésén az, ha a körzetek orvosait, az egészség őreit csak adminisztratív intézkedések, vagy az egészségügyi intézmények feladatát az egészségügyi intézkedések célját ismerő, eredményeit megbecsülő, ezek megvalósításában részvevő lelkes, lendületes kis sereg támogatja. De az egészségügyi állandó bizottságok nem tudnak jó munkát végezni a bennük helyet foglaló egészségügyi dolgozók, de különösen az orvosok legnagyobb aktivitása, irányító munkája nélkül.

Feladataink igen nagyok és nagyon szépek. En magam sohasem tudok elfogultság nélkül (talán nincs azon sem szűgvelni való, hogy meghatottság nélkül) gondolni mindarra, amit a közel és a távolabbi jövőben el kell végeznünk dolgozó népünk jobb, szebb életének megteremtéséért, a magyar egészségügy további javításáért.

Szakszervezeti bizottságaink népszerűsítsék új tanács-tagjaikat. Segítsék hozzá őket ahhoz, hogy legyen idejük tanács-tagi megbízatásuknak eleget tenni. Felvilágosító munkával hassanak oda, hogy az egészségügyi dolgozók vállalkozzanak társadalmi munkát a tanácsok állandó bizottsága albizottságaiban.

Pártunk és kormányunk eddigi gondoskodása, a júniusi program megalkotása, az a határozottság, amellyel ezt a programot pártunk Központi Vezetőségének ez év októberi határozata alá támasztotta, biztosíték arra, hogy tanácsaink az ezekben helyet foglaló egészségügyi dolgozók eredményes munkát tudnak végezni.

Bővítik a budakeszi állami tudószanatóriumot

házaik legnagyobb tbc gyógyintézetét, az Állami Koranyi Szanatóriumot, amely 44 évvel ezelőtt épült, kormányzatunk a leg korszerűbb gyógyintézménnyé alakítja át. A korszerűsítésre és bővítésre mintegy hétmillió forintot fordítanak. A többi között tizen ágyas erdei gyógytelep létesül.

Komoly segítség az alapszervi munka megjavításához

A Szakszervezetek XVIII. Kongresszusa határozatában legfontosabb feladatként jelölte meg az alapszervezetek megerősítését, a szakszervezetek helyes munkamódszerének kialakítását, felismerve, hogy a szakszervezeti munka nem az országos központokban, területi bizottságokban, hanem döntően az alapszervezetekben folyik. Itt foglalkoznak aktivistáink a dolgozók élet- és munkakörülményeinek javításával, itt szervezik a munkamegjavító mozgalmakat.

Az alapszervezeti munka megjavításához az értékes segítséget Pécsi Ferenc elvtársnak a Népszava kiadásában megjelent munkája: „A szakszervezetek alapszervezeteinek felépítése és az üzemi bizottságok munkamódszere”.

Funkcionáriusainknak, aktivistáinknak az alapszervezeti munka lényegének megértéséhez és a jó munkamódszer kialakításához segítséget nyújt Pécsi elvtárs brosurája elsősorban azzal, hogy tisztázza az alapszervezeti fogalmát, helyét a szakszervezeti mozgalomban, az alapszervezeti feladatait, munkájának fontosságát a tömegkapcsolatok megerősítése tekintetében. Tisztázza és meghatározza az alapszervezeti pártkapcsolatának kérdését és fontosságát.

A brosurá ismerteti az alapszervezetek felépítését, s itt elsősorban a taggyűlések jelentőségének a tisztázásával nyújt komoly segítséget. Választ ad arra a sokat vitatott kérdésre is, miért van szükség a szakszervezeteknek, ezen belül különösen az alapszervezeteknek széleskörű aktivizálódásra. Foglalkozik a kollektív vezetés elvi és gyakorlati kérdéseinek tisztázásával s módszereivel. Módszere-

ket ad továbbá a szakszervezeti bizottsági ülések előkészítéséhez, levezetéséhez s tartalmuk kialakításához.

Pécsi elvtárs brosurája, mint fontos kérdést hangsúlyozza ki a bizalmi munkájának jelentőségét, a velük való foglalkozás fontosságát. Aki eddig nem látta volna meg a bizalmi munkájának jelentőségét, jó, vagy rossz munkájuk kihatását a szakszervezeti munkára, ebből a brosurából megértheti, hogy a bizalmiak a szakszervezeti munka alappillérei.

Tisztázza a brosurá a tömegszervezetekkel való helyes kapcsolat kialakításának módszereit is. Bár véleményem szerint a dolgozatnak ez a leggyengébb része — mégis, ha csak annyit ér el vele, hogy felhívja funkcionáriusaink figyelmét a társ-tömegszervezetekkel való együttműködés fontosságára, akkor már komoly segítséget tudott nyújtani.

Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy Pécsi Ferenc elvtárs brosurája egyike a legsikerültebb eddigi Népszava kiadványoknak, melyek a szakszervezeti munka kérdéseivel foglalkoznak. Rendkívül fontos, hogy alapszervezeti funkcionáriusaink, elsősorban szakszervezeti bizottságaink elnökei olvassák, tanulmányozzák. napi munkájukban felhasználják ezt a világos, könnyű stílusban írt munkát. Azt hiszem helyesen tolmácsolom szakszervezeti bizottságaink elnökeinek kívánságát, amikor a Népszava kiadványaitól azt kérem, hogy minél számosabb hasonló jó kiadvánnyal nyújtson segítséget a szakszervezeti munkához, elsősorban az alapszervezeti munka megjavításához.

KIVOVICS IMRE szervezési oszt. vezető h.

A „Szocialista Egészségügyért”-mozgalom tartalmi és szervezeti kérdései körül foglalkoztatják az utóbbi időkben az egészségügyi dolgozókat, elsősorban szakszervezetünk vezetőségét, de intézményeink az egészségügyi munka kérdéseivel foglalkozó aktívait is. A kérdés így vetődik fel:

Fejlődésünk jelen szakaszában hogyan kell irányítanunk az intézmények egészségügyi munkájának színvonalát emelő mozgalmat.

Felmerült — sokszor becsületes, jószándékú elvtársak részéről is — egyáltalán szükség van-e továbbra is ilyen munkajavító-mozgalomra az egészségügyi munkában, nem töltötte-e már be mozgalmunk feladatát, nem vált-e sokszor a munka gátlójává.

Úgy vélem, helyes, ha ezzel a kérdéssel a Péterfy Sándor utcai kórház-rendelőintézet munkáián keresztül foglalkozunk. Időszelűvé teszi ezt az is, hogy szakszervezetünk elnökségében kórházunk igazgatója, dr. Lendvai József elvtárs jelentette ki azt, hogy jelen körülményeink között el sem tudja képzelni az intézet vezetését a tervben foglalt feladatok végrehajtását a szakszervezeti bizottság segítségével a „Szocialista Egészségügyért”-mozgalom nélkül. Nézzük ezt meg közelebbről:

Említsük meg a „Szocialista Egészségügyért”-mozgalom néhány feladatát:

Feltétlen segítőtje az állami vezetésnek a részletfeladatok megoldásában, gyakran helyszíni feladatok végrehajtásában amennyiben az állami vezetésnek anyagi, személyi, vagy szervezeti lehetősége még nincs meg, lelkesítője, nevelője az egészségügyi dolgozóknak munkájukban.

Ha csak e néhány feladatát hajtja végre kielégítően mozgalmunk, már elmondhatjuk amit igazgatónk is állított, fejlődésünk jelen szakaszában nem nélkülözhető.

A „Szocialista Egészségügyért”-mozgalom irányításának súlyos hibája volna ha mozgalmunkat most is úgy vezetnénk, mint a múltban, a központtól váránk „szempontokat”, hogy megindítsuk a „kampányt”, „megnyomjuk a gombot”, aminek eredményeként intézetünk dolgozói lehetőleg teljes számban „vállalásokat” tesznek. Az ilyen-

fajta formális mozgósítás valóban terhes az intézetek dolgozóinak, s nem segíti mindennapi munkánkat. Helyesen ismerte fel szakszervezetünk elnöksége ennek az elavult módszernek helytelen voltát, valamint azt is, hogy a mozgalom egyik legfontosabb kérdése az, hogy a vállalatoknak a tervfeladatok megoldásához kell kapcsolódniuk. Ma már mi is látjuk, hogy

a tömeges vállalások között azok voltak a jók, eredményesek, amelyeket dolgozóink osztályterkezteken tárgyalva meg munkájukat, közvetlenül, valamely feladathoz kapcsolódva ajánlottak fel.

Ennek persze az a feltétele, hogy az állami vezetés képviselői, a főorvosok ezeken az osztályterkezteken ne általánosságban, hanem kis munkacsoportokra jelöljék meg a célkitűzéseket.

Intézetünkben a közelmúltban nehézséget okozott a betegek étkezésének kérdése. Kórházi osztályaink megtárgyalták és célul tűzték ki az étkeztetés megjavítását. Ennek keretében tettek vállalatot orvosaink diétás feladatok elvégzésére, a nővérek arra, hogy a fennjáró betegeknek biztosítják ízletesen terített asztalok mellett étkeztetését. A kórház dolgozói azt vállalták, hogy felosztva egymás között az intézet osztályait, szemlélően néznek utána és javítják meg a tállalást. A munkahely dolgozói is megtalálták feladatukat ebben az intézet számára központi kérdésben. Tisztaságvagokból készítettek étkezőkorsit, háziilag gyártottak evőeszközöket. Ha vállalatolni akarnánk arra, miért volt eredményes ez a mozgalom, azt hiszem, jól láttuk meg, hogy az étkeztetés megjavítása az emberről való gondoskodás programjában valóban elsőnek megoldandó feladata volt kórházunknak. Ezt ismerték fel az egyes osztályok, tárgyalták meg munkaterkezteiken születettek már ott is kezdeményezések és vállalások.

Meghatározott célért, a betegek életmezejének megjavításáért harmonikusan volt összehangolható orvos, ápolónő, konyha és műszak munkája.

Nézzünk egy másik kérdést. Már tudjuk, hogy szocialista egészségügyi munkánk fontos feladata

a magas színvonalú gyógyító munka mellett a megelőzés, a gondozási feladatok végzése.

Határozottan állíthatjuk, hogy ma még öntudatunk további fejlesztése egyik legkomolyabb feladatunk. Igaz, rendeletekkel, állandó és szervezett állami ellenőrzéssel meg lehet kérdéseket oldani, de rendelkezésünkre áll-e már az állandó és szervezett ellenőrzés?

Pótolhatja-e fejlődésünk jelenlegi szakaszában a hiányos, amúgyis nehézkes állami ellenőrzés az önkéntes vállalásokat, az adott szó önmagát ellenőrző feladatát és emellett a szakszervezet szervezett ellenőrzésének segítségét.

Mindezek alapján mi úgy látjuk, hogy a „Szocialista Egészségügyért”-mozgalomnak egyelőre egészségügyi munkánk javítása színvonalának emelése tekintetében komoly feladatai vannak. Természetesen törekvésünk ne az legyen, hogy dolgozóink tömegesen formális vállalásokat tegyenek.

Kevesebb, de munkánkat közvetlenül segítő, javító, valóban dolgozóink kezdeményezéséből, lelkes segítőkészségéből fakadó vállalások — ez legyen most a célkitűzésünk.

Természetes az is, hogy az ilyen vállalásokat kellőképpen értékelnünk kell. Újszerű, s úgy hisszük, bevált kezdeményezés volt, hogy a legutóbbi jutalmazásnál megjutalmazták azokat, akik ilyen vállalásokat tettek még mielőtt vállalásukat teljesíthették volna. Hogy az adott szó mellett az ilyen értékelésnek is komoly jelentősége van, jelzi, hogy azóta ezek a jutalmazott vállalások teljesítése történt meg a legnagyobb számban.

Hiszünk, hogy minél céltudatosabban tudjuk szervezni „Szocialista Egészségügyért”-mozgalmunkat, annál hamarabb és gyorsabban emelkedik gyógyító munkánk színvonalára, dolgozóink szocialista öntudata — s akkor valóban nem lesz vita, hogy teljesítette-e feladatát a mozgalom.

dr. Gál Miklós,

a Péterfy Sándor utcai kórház-rendelőintézet egészségügyi munkafelelőse

Az orvosi Nobel-díjat

John F. Enders, Frederick C. Robbins és Thomas H. Weller amerikai orvosprofesszorok között osztották meg a gyermekénulás vírusának különböző áptalajokon való kitenyészteséhez vonatkozó kutatómunkájukért.

Mi kaptuk azt a megtisztelő feladatot, hogy hazánkban első ízben szervezzünk indítsuk meg a kórház-rendelő körzetorvosi orvosi munkát.

E munkának egyik igen fontos részfeladata a szocialista egészségügyi adatszolgáltatás, a hű, igaz és időben történő adatszolgáltatás. Ezt magában rendeleti úton elérni, végrehajtani nehéz lett volna. Itt adódik — véleményem szerint — mozgalomunk másik nagy elvi kérdése. Akik azt állítják, hogy a mozgalom már idejét multta, arra hivatkoznak, hogy rendeletekkel, a munkafegyelem betartásával, kellő ellenőrzéssel végre lehet hajtani a feladatokat.

Igy van ez valóban? Rendeleink mindenkor olyanok, mint minden további nélkül, végre tudunk hajtani? Rendeleink mindenkor kellő anyagi háttérrel rendelkeznek? Elrendelhető a „hűség” adatszolgáltatás? Hányszor kapnak igazgatóink olyan feladatokat, amelyekről mindvégig tudjuk, hogy végre kell hajtani, de gyakran nincs meg hozzá a kellő anyagi háttér. Hányszor van még ma is szükség dolgozóink leleményességére, ügyő, kezdeményező készségére, hogy egy-egy feladatot végre tudjunk hajtani. Betegeink étkezésének kérdésében igen kevés anyagi támogatással is sikerült jelentős eredményeket elérni, mert sikerült felkeltenünk dolgozóink lelkesedését, érdeklődését a feladatok megoldása iránt.

A helyesen vezetett „Szocialista Egészségügyért”-mozgalom manapság talán legfontosabb feladata, hogy jó nevelője, lelkesítője legyen az egészségügyi dolgozóknak.

Tudjuk jól, hogy ma még egészségügyi dolgozóinkat nem teljes számban hatja át a szocialista építés lendülete, hogy

Néhány szakszervezeti feladat táppénzes helyzetünk megjavításában

Jelenlegi táppénzes helyzetünk alapos vizsgálata azt mutatja, hogy számos nagyjelentőségű tényező játszik szerepet a táppénzállomány kialakulásánál. Nők és öregek fokozottabb munkába állítása, munkafegyelem lazulások, lakásvisszonyok, járványok szerepe, orvosaink megelőző és gyógyító munkája, az üzemi munkavédelem és balesetelhárítás hiányosságai, intézeteink túlterheltsége és a kielégítő ellenőrzés hiánya.

Ennek a rövid cikknek a keretén belül lehetetlenség foglalkozni valamennyi tényezővel. Ugyanakkor bevezetőben meg kell említenem egy kérdést. Ma a táppénzkérdés! igen sok szervünk foglalkozik. Állami és tömegszervek egyaránt. Igen nagy jóindulattal, sok segíteni akarással, de egy kicsit egymástól függetlenül, szervezetlenül. Ideje lenne éppen ezért, ha egy összefoglaló cikk jelenne meg a „Nép-egészségügy”-ben, a kérdést alaposan ismerő egyik vezetőnkől, amely irányt mutatna különböző szervek munkájához és a még megoldatlan problémák számára vitaindító jellegű lenne.

A sok tényező közül,

mely befolyásolja táppénzes helyzetünket, egyet akarok kiemelni. Orvosaink munkáját. Már csak azért is ez számunkra a legfontosabb, mert a szakszervezet ezen a ponton tehet leg többet a helyzet megjavítására.

Szakszervezeti bizottságaink munkáját két irányban kell fokoznunk az orvosok felé:

1. az orvosi érdekvédelem terén ke' sokkal többet tenni;
2. fel kell tártani a helyenként mutatkozó liberalizmus okait és mindent el kell követni azok felszámolására.

Szakszervezeti bizottságainknak elsősorban azokat az eseteket kell figyelemmel kísérniök, ahol táppénzcsalók részéről jogtalan támadások érik az orvosokat. Ilyen esetekben kell mindent elkövetni, hogy példamutatóan elégtételt szerezünk, érdekvédelmet nyújtunk orvos dolgozóinknak. Kereset tettünk még ezen a téren. De már vannak értékes, kezdeti eredmények. Csak egy példát szeretnék elmondani. Komárommegyei területi bizottságunk a bányász szakszervezettel közösen erélyesen fellépett egy esetben. Egy orosz-lányi bányász ittasan jelent meg a sebészeti betegápolománya való felvételét. Mivel a szakorvos semmi betegséget nem talált nála, elutasította. Ezzel megfenyegette az orvost. A két szakszervezet közösen

kivizsgálta az ügyet és mivel kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy visszaélés történt, közbenjárásukra a vállalat fegyelmi úton azonnal elbocsátotta a dolgozót.

Természetesen

az orvosi érdekvédelem kérdésének

ezen túl kell mennie. Nehezen várhatunk jó munkát olyan emberektől, akik problémákkal küzdenek, akiknek az élet- és munkakörülményeik rendezetlenek. Nem új feladat ez a szakszervezeti munkában, de azt hiszem, nem haszontalan dolog ismét felhívni fontosságára a figyelmet. Harcolni kell minden jogos probléma megoldásáért, hogy orvosaink jó munkáját elősegíthessük.

Igen helytelen lenne, ha elhallgatnánk azt a tényt, hogy ugyanakkor, amikor orvosaink túlnyomó része igen lelkiismeretesen végzi a táppénzbevezetés felelősségteljes munkáját,

egyes orvosok liberálisan kezelik

ezt az igen fontos feladatot. Számítatlan példát mutatnak erre a felülvizsgálatok azon esetei, amikor táppénzbe helyezett betegeket, tüzetesebb vizsgálat alapján munkaképeseknek találunk. Minél alaposabb és tárgyilagosabb a felülvizsgálat, annál több ilyen esetet tud felmutatni. Igen jól láthatjuk ezt most Budapesten, ahol új ellenőrzési rendszert vezettek be. Lényegesen több, a táppénzes állapot megítélésében igen járatos orvost állítottak be ellenőrző munka végzésére. Ennek következtében a táppénzesek létszáma máris — néhány hét alatt — lényegesen csökkent. Csak Észak-Pest egy kis területén 390-ről 220-ra csökkent le a táppénzben lévők száma, de hasonlóan csökkentek mutatkoznak a III. kerületben is.

Mindezek a tények azt bizonyítják, hogy liberalizmus vagy mondjuk így, az egyes esetek nem alapos felülbírálat fennáll. Ha pedig ezzel számolnunk kell, akkor fel kell kutatnunk az okokat is, melyek ehhez vezetnek és meg kell határozni a feladatokat felszámolásukra.

Mi okozza azt, hogy liberalizmus mutatkozik egyes orvosok munkájában?

Ugy gondolom, első helyen kell megemlíteni

az orvosok túlterheltségét.

Fennáll ez egyaránt körzeti orvosok és rendelőintézet szakszervezetében, ha nem

is állandó jelleggel. Ennek a megszüntetése nem egyszerű probléma és nem várhatjuk azt, hogy hamarosan fel tudjuk számolni. Még mindig jelentős orvoshiány áll fenn. Rendelőintézeteink egy része nem megfelelő és ezeket a nehézségeket egyik napról a másik napra megszüntetni nem lehet. Például évek óta tisztában van azal minden illetékes egészségügyi szervünk, hogy a III. kerületi rendelőintézet nem megfelelő. Türelmetlen zsúfoltság uralkodik a rendelőintézetben és bár már 4 év óta különféle igényeket kaptak, mégsem történt semmiféle bővítés, de új építkezés sem indult meg. Természetesen fontos feladatunk az is, hogy az ilyen és hasonló jelenségekre minden lehető alkalommal felhívjuk a figyelmet. De szakszervezeti bizottságaink főfeladatának mégsem ezt kell tekintenünk.

Rendelőintézet szakszervezeti bizottságaink sokat tehetnek azért, ha a betegirányítás, a betegekkel való bánásmód, a rendelőintézet munkaszervezésének megjavításával enyhítenek a helyzeten.

Túlmege az orvosegészségügyi dolgozók szakszervezetének hatáskörén, de nekünk kell felhívni rá a figyelmet, hogy igen sokat tehetnek társ-szakszervezeteink, különösen az időszakos túlszűfoltóság terén, ha sokkal többet foglalkoznak a dolgozók nevelésével. A mi feladatunk abban áll, hogy állandóan felhívjuk figyelmüket ennek a fontos munkának végzésére.

Fontos tényezője a liberalizmusnak

a politikai képzettség hiánya.

Egy táppénzcsaló csak azt az orvost tudja rávenni fenyegetéssel, hogy indokolatlanul táppénzállományba vegye, aki nem áll biztosan a lábán, nincs kellő ideológiai képzettség, nem látja világosan pártunk, kormányunk fő célkitűzéseit. Szakszervezetünk elnöksége régóta látja már ennek a kérdésnek a rendkívül fontosságát. Állandó feladatává tette közép- és alapszervezeteinknek az orvosok ideológiai képzésével való foglalkozást. Nem is utalok itt másra csak az elnökség nyáron kiadott felhívására, mely fő feladatuként jelölte meg ezt mindnyájunk számára. Ugy gondolom, most az őszi oktatási idény megindulásával itt lenne az ideje, hogy számot adjunk erről a munkáról. Szervezeteink mérjék fel eredményeiket és hiányosságait és menetközben is igyekezzenek segítséget adni orvosainknak tanulmányaik sikeres végzésében.

Az esetek nem alapos felülbírálatát adódik egyrészt abból is, hogy egyes — különösen fiatal — orvosaink nem rendelkeznek kellő szakmai tudással és főleg annak megállapításában bizonytalanok, vajon az eléjük került beteget táppénzállományba kell-e venniök, vagy sem. Sürgős feladattá teszi ez

a szakmai továbbképzés

minél jobb megoldását. Nem nyugodhatunk meg abban, hogy a szakmai továbbképzés állami feladat. A szakszervezet mozgósító erejét feltétlenül igénybe kell venni erre a célra is. De feladat az is, hogy az állami továbbképzésen túlmenően a helyi adottságokat figyelembe véve minden lehetőséget teremtsünk meg továbbképzésre, tapasztalatcsere. Mozgósítsunk a kliniko-patológiai konferenciákra. Segítsünk azok színvonalát emelni. Körzeti orvosainknak szakmai segítséget szervezzünk meg. Az adottságokat figyelembe véve szakorvosok, felülvizsgáló orvosok, idősebb körzeti orvosok adhatnak igen sok segítséget. Itt kell megemlíteni, hogy körzeti orvosaink szakmai munkáját segíti az is, ha

megfelelő aktívahálózatot

építenek ki vöröskereszt, MND SZ és egészségügyi állandó bizottsági aktívahálózat. Sok helyen megvalósították ezt körzeti orvosaink főleg vidéken, de az utóbbi időben már Budapesten is vannak ilyen kezdeményezések. Pl. a VIII. kerületben, a naputcai körzeti rendelő orvosai és a XI. kerület néhány orvosa is szervezett aktívahálózattal dolgozik. Körzeti orvosaink mind azt mondják, hogy rendkívül nagy segítség ez számukra.

Végül még egy okot kell megemlíteni. A liberalizmusnak azt a formáját, mely

a magánpraxisból adódó

összefonódásokhoz

vezethető vissza. Nyíltan meg kell mondani, hogy ilyen is van. Az orvos nem akarja elveszteni magánbetegét azáltal, hogy annak hozzátartozójától megtagad néhány napos táppénzbevételt. Szilárdan meg kell határozni álláspontunkat az ilyen esetekkel szemben. Támogatjuk a becslést.

(Folytatás a 6. oldalon.)

Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezete feladatai az egészségügyi felvilágosítás terén

AZ ÚJ KORMÁNYPROGRAM a dolgozók élet- és kultúrszínvonalának emelését tűzi ki feladatául. Államunkat a lakosság egészségügyi műveltségének emelésében, az egészséges élet- és munkaviszonyok kialakításában, az erősebb, egészségesebb nemzedék megteremtésében az egészségügyi felvilágosítás munkáját végző szervek és intézmények segítik. A korszerű, minőségi betegellátáshoz nem elég az intézmények számának emelése, a felszerelés biztosítása, az egészségügyi személyzet jó szakmai képzettsége; szükséges, hogy ezeket a döntő előfeltételeket a dolgozók aktív közreműködése is támogassa, mert a szocialista megelőző egészségvédelem a nép széles rétegeinek, egészségügyi kultúrájára épül, amelynek alapja a dolgozók oktatása és nevelése.

A lakosság egészségügyi műveltségének emeléséhez a tömegek között végzett tervszerű, rendszeres egészségügyi felvilágosító munka szükséges, melyben az egészségügyi minisztérium szervezése és irá-

nyítása mellett az egészségügyi szakszervezetnek, a tömegszervezetek egészségügyi osztályainak, az egészségügyi intézményeknek és minden szakmailag képzett egészségügyi dolgozónak részt kell venni.

AZ ORVOS-EGÉSZSÉG-ÜGYI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETÉNEK a felvilágosító munka terén az az elsőrendű feladata, hogy az orvosok és egészségügyi dolgozók helyes szemléletét kialakítsa.

Orvosaink, közép- és alsókádereink egy része az egészségügyi felvilágosító munkában társadalmi munkát lát, lebecsüli jelentőségét, csak gyógyítással foglalkozik és nem tördílik a dolgozók egészségügyi oktatásával és nevelésével. Ezáltal használatlan marad az a nagy lehetőség, amely a rendelkezésben, a tanácsadóban, a kórházakban, a városok stb. adódik. Sőt az is előfordult már, hogy az egyik szűrővizsgálat vezetője igen helyesen szervezte meg a vizsgálatokhoz szükséges brigádokat, de a szükséges felvilágosításról megfeledkezett, nem alkalmazta előre a jól bevált módszereket és mivel mégis eredményt akart felmutatni, arra kényszerítette a brigádok tagjait, hogy a falvakban házról házra járva végezzék el a szükséges munkát. Meg kell győzni az egészségügyi dolgozókat arról, hogy az egészségügyi felvilágosítás nem külön feladat, hanem a mindennapi munka szerves része, a megelőzés, valamint népünk általános kulturális színvonalának emeléséért folyó munka egyik hathatós eszköze.

Biztos tudás nélkül, kellő szakmai jártasság hiányában eredményes felvilágosító munkát nem lehet, sőt nem is szabad végezni, mert könnyen károsra válhat. Gyakran kell elutasítanunk olyan felvilágosító munkára jelentkező, egyébként lelkes dolgozókat, akik megfelelő egészségügyi előképzéssel nem rendelkeznek.

A SZAKSZERVEZET SZAKCSOPORTJAI igen nagy segítséget nyújthatnak azzal, hogy az egészségügyi dolgozók szakmai képzésére és továbbképzésére ismeretterjesztő előadásokat, témavázlatokat, módszertani útmutatókat dolgoznak ki és helyet biztosítanak az egészségügyi felvilágosítás elméleti és módszertani oktatása számára. Ugyancsak komoly segítséget jelent a szakszervezet tudományos ülésein, kongresszusain, ankétjain a döntő egészségügyi problémák megvitatása. A szakszervezeti dolgozók pedig gondoskodjanak az egészségügyi képzettséggel nem rendelkező beosztottak (kisegítő ápolónők, assziszten-

sek stb.) és a társadalmi aktívák egészségügyi felvilágosítás terén való kiképzéséről is.

Az új kormányprogram a felvilágosító munkában is kijelöli számunkra a legfontosabb feladatokat: ezek a mezőgazdasági dolgozók egészségügyi felvilágosításának megjavítása és az ifjúság egészségügyi nevelése. A határozatok végrehajtásához nem elég az, hogy a tanácsok számára utasításokat adjunk ki; e döntő feladatokat megvalósítása valamennyi szakszervezeti tag és egészségügyi dolgozó összefogását kívánja. Mozgósítsa tehát a szakszervezet munkahelyein, működési területükön az egészségügyi feladatok végrehajtására és felvilágosító munkára az összes egészségügyi dolgozókat. A felvilágosításnak nemcsak a betegekre kell kiterjednie, hanem az egészséges hozzátartozókra is és az egész dolgozó társadalomra is.

A „SZOCIALISTA EGÉSZSÉGÜGYÉRT”-MOZGALOM keretében működő brigádok orvosait és középkádereit irányítsa úgy a szakszervezet, hogy a szűrővizsgálatok során végezzenek felvilágosító munkát is. Magyarazzák meg a falvak és tanyák parasztságának, hogy miért fontos az idült egészségügyi panaszoknak még a tél folyamán való megjavítása, gondoskodjanak megfelelő kórházi ágyról és tanítsák meg a gyógyult beteget, hogy a kórház elhagyása után hogyan őrizheti meg legtovább egészségét. A közegészségügyi viszonyokat tanulmányozó brigád pedig tegyen javaslatot az állami gazdaságok, tszcs-1 vezetőinek és a tanács VB-nek arra, hogy milyen módszerekkel lehetne a lakosság egészségügyi ismereteit növelni és parasztságunkat az egészségügyi feladatok végrehajtására mozgósítani.

SEGÍTSÉGET NYUJTHAT A SZAKSZERVEZET az egészségügyi minisztériumnak akkor is, ha:

a) az egészségügyi felvilágosítás osztálya munkáját, az al-

kalmazott módszereket és a munka hatásságát tanulmányozza, bírálatával javítja, javaslatokkal, ötletekkel támogatja,

b) a területi bizottságok titkárainak beszámolójából a felvilágosító munkára vonatkozó észrevételeit a felvilágosítás osztályával közli,

c) rendszeresen tájékoztatja a megyei szakszervezeti tanácsokat az egészségügyi kérdésekről és kéri, hogy mozgósítsák a hozzájuk tartozó szerveket,

d) végül felhívja kultúr csoportjait, hogy egészségügyi jelenetek, bábjátékok műsorral kísérelve tanítsák könnyű, szórakoztató formában is az egészségügyi ismeretekre a falvak és városok lakosságát.

E cikkben a szakszervezeti felvilágosító munkához próbáltam szempontokat adni. Céлом az, hogy felrázzam a szakszervezeti dolgozókat és biztosítsam aktív működésüket a felvilágosítás számára.

A Szovjetunióban minden orvos és képzett egészségügyi dolgozó végez felvilágosító munkát. Pirogov, Botkin, Pavlov, Eriszmann nagy jelentőséget tulajdonított a felvilágosító munkának. Ismert Szemaskó elvtársnak az a megállapítása, hogy: „Egészségügyi felvilágosítás nélkül nincs és nem is lehet szovjet orvostudomány.” A felvilágosításra is érvényes az a marxi tétel, hogy: „Az elmélet anyagi erővé válik, ha behatol a tömegekbe.”

A felvilágosítás nehéz, de szép feladatát csak a tömegek bevonásával lehet megoldani. Ehhez kérem az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének segítségét.

Dr. Zubek László

(A fentiekben közzétett dr. Zubek László elvtárs, az egészségügyi minisztérium egészségügyi felvilágosítás osztálya vezetőjének lapunk részére írt cikkét szakszervezetünk feladatairól az egészségügyi felvilágosítás munkájában.)

A Központi Statisztikai Hivatal harmadik negyedévi jelentéséből

1954 harmadik negyedében, a múlt év azonos időszakához viszonyítva, a népmozgalom kedvezően alakult: a halálozások arányszáma 11 százalékkal volt alacsonyabb, az elveszületéseké 7 százalékkal, a természetes zaporodásé 21 százalékkal volt magasabb, mint a múlt év megfelelő időszakában. A csecsemőhalandóság aránya egy év alatt 24 százalékkal javult.

A múlt év azonos időszakához viszonyítva a rendelőintézeti szakorvosi munkaórák száma 12 százalékkal, az üzemorvosi munkaórák száma 13 százalékkal emelkedett.

A bölcsődei hálózat a negyedév folyamán 1350 új férőhellyel bővült. Ez év nyarán az idénybölcsődékben 8,5 százalékkal volt több férőhely, mint a múlt esztendő hasonló időszakában.

(Folytatás az 5. oldalról.)
letes magánpraxist, de megengedhetlen az, hogy ilyen kihatásai legyenek.

Mint bevezetőben írtam, csak az orvosok munkáját befolyásoló néhány tényezővel akartam foglalkozni és az abból adódó szakszervezeti feladatokkal. A teljességre való törekvés nem volt és nem is lehetett cél. Ha most mégis

összegezzük a feladatokat

akkor a következőket kell megjelölnünk a legfontosabbnaknak szakszervezeti bizottságaink számára:

1. Személy szerinti foglalkozás az orvosokkal. Erkölcsei érdekvédelmet nyújtani számukra, foglalkozni egyéni problémáikkal, törekedni azok megoldására.

2. Biztosítani a társszakszervezetek segítségét az orvosok erkölcsi érdekvédelméhez. Ugyanakkor használjuk fel tapasztalataikat, munkánk megjavításához. Emellett kérjük segítségüket a hozzájuk tartozó dolgozók nevelésében.

3. Segítséget kell nyújtunk orvosaink ideológiai képzéséhez, szakmai tudásuk növelésének elősegítéséhez.

4. Orvosaink munkáját javítjuk meg azáltal is, hogy aktívahálózatuk kiépítésében nyújtunk számukra segítséget.

Dr. Balássy Zoltán.

A TUDOMÁNYOS VITÁKRÓL

Azok a nagyjelentőségű tudományos viták, amelyek az utóbbi években a Szovjetunióban lezajlottak, elsősorban arra irányultak, hogy az idealizmus álcázott formáit leleplezzék. A materialista filozófia, a materialista tudomány állandóan fejlődött az elmúlt időkben. A dialektikus materializmus tudományos világnézete minden területen a kutatók segítségére van. Ezzel szemben az idealizmus csupán régi, elavult elméleteit melegíti fel új és új formában és képtelen megnyugtató magyarázatot adni a természet jelenségeire vonatkozóan. Gondoljunk csak azokra a szinte komikusan ható elméletekre, amelyek a fizika területén odáig jutottak, hogy az elektron szabad akaratáról beszélnek. A Szovjetunióban lezajlott viták leleplezték az idealizmus különböző megjelenési formáit és taktikáját és ezáltal segítséget nyújtottak a biológiának és az orvostudománynak abban, hogy meglassítsa a tudományos kutatás valódi problémáit, tényleges ellentétét és ezzel olyan kérdések, mint a fejlődés, az öröklődés, a structura és functio viszonya, a lét és tudat kérdése, exact, materialista tudományos kutatás tárgyai lehessenek.

Természetesen a vitáknak nem lehetett az az eredménye, hogy minden kérdést máris megoldjanak, hiszen minden lépés, amelyet valamely tudományos probléma megoldásában teszünk, új horizontot tár fel és szükségessé teszi a régebbi megállapítások revízióját. Ez a revízió azonban nem vonatkozhatik a tudományos világnézet alapjaira, ha ezek az alapok jók. Mi sem bizonyítja jobban a dialektikus materializmus alapvető igazságát, mint az a tény, hogy ezeken az alapigazságokon soha semmiféle korrekciót nem kellett gyakorolni. Részletkérdésekben természetesen a legkiválóbb kutatók is tévedhetnek és előfordul az, hogy olyan tudósok, akiknek a nevéhez egy-egy rendkívül fontos tudományos eredmény vagy fejlődés akadályát jelentő, idealista álláspont leleplezése fűződik, bizonyos kérdésekben tévednek, helytelen álláspontot foglalnak el vagy helytelen módszert alkalmaznak. Ez előfordul nem is egyszer.

Ezeket a tévedéseket azonban csak a nyílt tudományos viták hozhatják felszínre. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ezek a tudósok az alapkérdések helyes megítélésében tévedtek. A szerzett tulajdonságok öröklődése, a gén-elmélet idealista volta, a lét és tudat viszonyának materialista szemlélete alapvető igazságai a természettudományoknak.

Azért emlékezem meg azokról a tévedésekről, amelyek a Szovjetunióban lezajlott viták némelyikében felszínre kerültek, mert ezzel kapcsolatban kutatóink között néha helytelen álláspont alakult ki. Kutatóink egyike, másika bizonytalanná vált, tévővázolt és nem tudta megérteni, hogy olyan tudósok, akik egy-két évvel ezelőtt élen jártak az idealista álláspont elleni harcban és valamelyik tudományág legelismeretebb képviselői voltak, most vitába keveredtek és erőlyes bírálatban részesültek bizonyos tudományos nézeteikért vagy vitamódszerükért. Semmiféle bizonytalanságra nincsen azonban ok. Nem a dialektikus materializmus tudományos tételeinek megdöntéséről van szó, hanem olyan vitákról, amelyek éppen ezeken a tételeken alapulva további problémák megoldását kívánják elősegíteni. Voltak olyanok, akik arra a helytelen álláspontra helyezkedtek, hogy az újabb viták lehetősége esetleg a régen megeafolt álláspontok győzelmét jelenti. Erről szó sincs. Az új viták csupán folytatását képezik a régieknek és csak azokat lephetik meg, akik elfelejtették, hogy a tudományos igazságok megállapításának hosszú útja van.

A Szovjetunióbeli viták egyik helytelen hazai kihatása volt az is, hogy egyesek passzivitásba vonultak, azt gondolva, hogy döntsek el a kérdéseket nálunk sokkal hivottabb szovjet szakemberek. Ez sem helyes. Természetesen sok kérdésben, mint pl. a pavlovi kutatások kérdésében is, a szovjet tudomány messzeemenően előttünk halad. Azonban a természet megismerése mindnyájunk legszebb feladata. Magunknak is mindent meg kell tennünk, hogy új tények, új törvényszerűségek feltárásával hozzájáruljunk a nagy mű létrehozásához, amelynek legfőbb célja a természet erőinek az emberiség javára való felhasználása.

(Részlet Rusznyák István-
nak, a Magyar Tudományos Akadémia elnökének az Akadémia Pavlov-Eltzottsága I. ülésszakán tartott megnyitó beszédéből.)

Nyugat-Dunántúli Gyermekegyógyász Szakcsoport

a Társadalom- és Természettudományi Ismeretterjesztő Társulat Vas megyei szervezetének egészségügyi szakosztályával együttműködve november 14-én jólsikerült tudományos továbbképző napot tartott, melyen Vas megye és Győr-Sopron megye gyermekosztályainak vezetői fontos gyakorlati kérdésekről számoltak be.

Megalakult a közszolgálati és egyéb rokonszakmájú dolgozók szakszervezetének nemzetközi szövetsége

A Szakszervezeti Világszövetség teljes ülése határozatot hozott, hogy megalakítja a közszolgálati és egyéb rokonszakmájú dolgozók szakszervezeteinek közös nemzetközi szövetségét. A nemzetközi szövetség létrehozása, az előkészítő kongresszus megszervezésére alakult előkészítő bizottság Bécsben megkezdte működését.

Az előkészítő bizottság felhívást intézett mind a kapitalista országok, mind a békétábor országai érintett szakszervezeteihez a szövetséghez való csatlakozásra. A felhívás alapján szakszervezetünk elnöksége határozatot hozott a nemzetközi szövetséghez való csatlakozásra s erről értesítette is az előkészítő bizottságot.

Mi a jelentősége a nemzetközi szövetség megalakításának? A nemzetközi szövetségben való részvétel a kapitalista országok szakszervezeteinek azt jelenti, hogy akcióegységet teremthetnek a kapitalista kizsákmányolás ellen, egyesült erővel hathatósabban harcolhatnak a gazdasági és szociális követelések kivívásáért, a demokratikus és szakszervezeti jogokért, a békéért. Harcuk eredményességét elősegíti az a körülmény, hogy a szövetségben belül megismerve a népi demokratikus országok azonos szakmájú dolgozóinak helyzetét, szabad, boldog életét, perspektívát látva maguk előtt fokozott tudatossággal képesek megvívni harcukat.

A szocialista tábor országainak, tehát a mi szakszervezetünknek is a nemzetközi szövetség munkájában való részvétel lehetőséget nyújt szélesebb körű szakszervezeti és szakmai kapcsolatok teremtésére, tapasztalatcserére. A nemzetközi szövetség egészségügyi szekciójával belekintést nyerhetünk mind a kapitalista országok, mind a szocialista tábor országai egészségügyi szakszervezeteinek munkájába, harcaiba. Lehetőség nyílik arra, hogy intézményeink, orvosaink és középiskoláink szorosabb kapcsolatot építhessenek ki a külföldi szakszervezetek tagoságaival. Ez a kapcsolat feltétlenül emelni fogja szakmai munkánk színvonalát, a dolgozók nemzetközi szolidaritásának elmélyülését. Szakszervezetünk területi és szakszervezeti bizottságainak feladata lesz a munka összefogása, szervezése.

A szakmai szövetség 1955 áprilisában tartja alakuló kongresszusát, melyen szakszervezetünk képviselője is jelen lesz. Szakszervezeti bizottságaink munkájuk megjavításával készüljenek a kongresszusra. Ismeretessék a tagsággal a nemzetközi szövetség megállapodásának jelentőségét, a nemzetközi szövetséghez írt leveleikben számoljanak be munkájuk eredményeiről, életükről, hogy ezzel is segítsék a szövetség tájékoztatását, a szövetség agitációs munkájának konkrétusát, kapcsolatuk széleskörű kiterjesztését.

KITÜNTETÉSEK

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa 60. születésnapja alkalmából Hetényi Géza egyetemi tanárnak, a Munka Érdemrend kitüntetés adományozta.

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa az 1954. évi dunai árvízvédekezésnél tanúsított kiemelkedő munkájuk elismeréséül dr. Loványi Istvánnak, az Egészségügyi Minisztérium osztályvezetőjének, dr. Várádi Andornak Győr-Sopron megye főorvosának a Munkaérdemrend, az Egészségügyi Minisztérium területén Kara Annának és dr. Péter Jánosnak, a tanácsok területén dr. Balogh András egészségügyi osztályvezetőnek, dr. Velszer János járási főorvosnak a Szocialista Munkáért Érdemrem, az Egészségügyi Minisztérium területén dr. Kollárszki Miklós orvoselőadónak, Reischnitzer János körzeti orvosnak, dr. Khále Frigyes közegészségügyi felügyelőnek, dr. Kristóf László járási főorvosnak, Tóth István tudományos munkatársnak, dr. Harsányi István közegészségügyi felügyelőnek, dr. Tóth Béla megyei főorvosnak, dr. Balogh Mihály közegészségügyi felügyelőnek, dr. Kántor László osztályvezetőnek, a tanácsok területén dr. Vágvölgyi Ferencnek, Baja város főorvosának a Munkaérdemrem kitüntetés adományozta.

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa kiváló munkájuk elismeréséül dr. Bene Zoltánnak, a szocialista Szülész-nőképző főorvosának,

dr. Szvoboda Jenőnek, a Vas megyei tanács kórháza igazgató-főorvosának, dr. Molnár Pál, a szegedi kórház igazgató-főorvosának, dr. Sörös Bálintnak, az Országos Vérellátó Szolgálat vezetőjének, dr. Horváth Endrének, a Szolgálat szerológiai laboratórium vezetőjének és dr. István Lajosnak, a Szolgálat szombathelyi alközpontja vezetőjének a Szocialista Munkáért Érdemrem,

dr. Erdélyi Jenő, a szegedi városi tanács kórháza osztályvezető főorvosának, dr. Kallós Károly gyermekszak-főorvosnak, dr. Válló Dezső, az Országos Vérellátó Szolgálat budapesti alközpontja vezetőjének a Munkaérdemrem kitüntetés adományozta.

Új anya. és Csecsemővédő Intézet

kezdté meg működését a XIII. Váci út 60. szám alatt. Az intézet eddig a Vág utcában működött, ott azonban megfelelően korszerűtlen körülmények között dolgozott. Az új helyen öt. széken rendbehozott és jól felszerelt helyiségben egy orvos és 12 védőnő nyújt segítséget az anyáknak és csecsemőknek.

A mozgalmi takarékoságról

Szakszervezeti mozgalmunk fejlődésével növekednek az anyagi alapok is, ezzel együtt növekszik az alapszervezetek szakszervezeti bizottságainak részesedése. Ma már sok milliót tesz ki az az összeg, mellyel a szakszervezetek gazdálkodnak. Egyre inkább fokozódik a jelentősége az eszközök takarékos, észszerű felhasználásának, hogy a közösség vagyonának egyetlen fiúlerje se menjen veszendőbe és minden megtakarítás közvetlenül vagy közvetve azt eredményezze, hogy a tagság kulturális-szociális igényeit a szakszervezetek feladatainak megfelelően szélesebb alapon lehessen kielégíteni. A takarékoságnak nem gátolni, hanem fejleszteni kell a szakszervezeti mozgalmat a közösség tulajdonának a közösség érdekében való legeredményesebb felhasználásával. A takarékoság egyik alapvető követelménye az, hogy biztosítsa a rendelkezésre álló eszközöknek a legfontosabb célokra történő irányítását, ahogyan azt a dolgozók szükségletei leginkább megkövetelik.

Jó példát láthatjuk ennek számos alapszervezetünkben, ahol komoly erőfeszítéseket tesznek, hogy jóléti és csoportpénzükből céltudatos, takarékos gazdálkodással, sokszor a közösség áldozatos társadalmi munkájával is, a dolgozók köréből megnyilvánuló kívánságoknak megfelelően családok üdültetésé céljaira — üzemi üdültetést állítsanak helyre. Klubszobákat létesítenek, színvonalas előadásokkal, könyvtárfejlesztéssel, a sportolás lehetőségeinek helyes felismerésével fejlesztik dolgozók jólétét, műveltségét, egészségét.

Sajnos szervezeteinkre még nem ez az általánosan jellemző. Sok helyen középszerveink, alapszervezeteink, sportkörök, sőt szakcsoportjaink között — nem foglalkoznak megfelelően az anyagi alapok helyes felhasználásával, gazdálkodásukból hiányzik a mozgalmi szemlélet. Még mindig igen magasak a fenntartási, adminisztratív költségek és nem jutottunk sokkal előbbre az ügyvitel olcsóbbá, egyszerűbbé tétele kérdésében sem, ami jogosan hiányolható központi vezetésünk osztályainak munkájában is.

Lehet-e például helyes gazdálkodásnak nevezni, hogy egyik területi bizottságunk a jóléti pénzből személyi célokra töltőtollat és aktatászkát vásárolt, máshol a távolsági telefonszámok magas összegének vizsgálatánál 48, 60, sőt legutóbb 128 forintos telefonbeszélgetés fordult elő. Vagy egyetérthetünk-e azzal, hogy a békekölcsön-munkánál egyik járárszabványban az ottani gyógyszerészetet társadalmi aktívának — aki egyetérthet igen derék, becsületes munkát végez — autótaxin látogatta meg, ami 808 Ft-os taxiszámlát jelentett.

Igen komoly feladata van a gazdálkodásunkban is a tagság kritikájának, a társadalmi ellenőrzésnek. Annak, hogy a dolgozók javaslatai hogyan érvényesülnek a költségvetés elkészítésében és betartásában. Szorosan ehhez kapcsolódik a tagság megfelelő tájékoztatása a gazdálkodás eredményeiről, hogy a szakszervezeti szervek mire fordították a rájuk bízott anyagi eszközöket. Az eddiginél nagyobb nyilvánosságot kell biztosítanunk taggyűléseken, a számvizsgáló bizottságok beszámolóin, de faliújságokon, sőt a sajtóban is a szakszervezeti gazdálkodásnak, mert ezt a tagság igényli és tegyük hozzá, jogosan igényli, mert anyagi érdekeltsege egyik kifejezője a jogok és kötelezettségek elválaszthatatlan kapcsolatának.

Dolgozóink nem lehetnek közömbösek a pénzügyekben észlelt lazaságok, tékozlások, esetleges visszaélésekkel szemben, hanem rá kell mutatniuk a hibákra, ahol szükség van rá, megkövetelni a felelősségrevonást; nem egyesek kényelmét, hiúságát, hanem a közösség érdekeit szem előtt tartani, mert ezzel neveljük önmagunkat, munkatársainkat arra, hogy mindenki jó gazda módjára kezelje a nép vagyonát.

Ez évi gazdálkodásunkban általában nagyobb tervszerűség, a kiadásoknál nagyobb körültekintés érvényesült. Szervezeteink vezető funkcionáriusai többségükben érzik már a jó vagy rossz gazdasági munka kihatásait és érdeme szerint becsülik is. Sok-sok tennivalónk van még azonban; így többek között nem fordítunk elég figyelmet arra, hogy az alapszervezetek házi pénztárában a megengedettnél és a szükségesnél nagyobb összeget tartanak, nem helyezik el a pénzt takarékpénztárban. Ez annál is inkább hiba, mert népgazdaságunk az így elheverő összegeket gyümölcsözően felhasználhatná, ugyanakkor az összegyűlemllett pénz az alapszervezetekben visszaélésekre ad alkalmat, azok forrásává lehet, ahogy azt legutóbb Pincehelyen és a sajószentpéteri járási csoportunknál is tapasztaltuk.

Pártunk Központi Vezetőségének határozata, az új szakasz gazdasági politikája a mozgalmi takarékoság területén is komoly feladatokat szab meg számunkra; ez a szakszervezet pénzügyi gazdálkodásában is új utakra kell, hogy vezessen bennünket. El kell érünk, hogy minden szakszervezeti szerv munkájában érvényesüljön a szocialista gazdálkodás állandó módszere: a helyes és céltudatos takarékoság, mint életszínvonalunk növelésének egyik nélkülözhetetlen feltétele.

Thurn Irén
főkönyvelőség munkatársa.

EGY ANKÉT TANULSÁGAI

Az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezete a közel múltban munkavédelmi ankétot rendezett a területi bizottságok munkavédelmi felelősei és az egészségügyi intézmények munkavédelmi felügyelői részvételével.

Az ankét eltért az eddigi tartottaktól. A munkavédelmi felelősök és felügyelők munkája az elmúlt év során határozottan fejlődésen ment keresztül. Míg egy-két évvel ezelőtt egy ilyen ankét kifejezetten panasznap jellegű volt, most egymásután számoltak be az elvárások a munkavédelemre biztosított összeg célszerű felhasználásáról, nehézségeiről és módosításokról, s beszámoltak arról is, hogy mit értek el a területen a dolgozók saját kezdeményezéseivel, hogyan valósították meg munkavédelmi létesítményeket önmegvédelemről, belső tartalékok és lehetőségek felhasználásával. Látszott, hogy a munkavédelem feladataival megbízott funkcionáriusok megértették pártunk, kormányzatunk célkitűzéseit.

Segítséget adott az ankét további munkánkhoz. Hasznos tapasztalatokat ismertem meg, amiket nálunk is felhasználhatunk, megszívlelhetünk. Így, hogy csak egyet-kettőt említek; a tatabányai tapasztalatok megmutatták, hogy a munkavédelmi juttatások helytelen vagy túlzott adása az egyik helyen akadályozza azt, hogy a legszükségesebb is eljusson oda, ahol arra valóban szükség van. Megtanultam azt is, hogy utána kell nézni a munkavédelmi célokat szolgáló juttatások, cipők, védőruhák használatának, hogy azt valóban ott használják, ahol a dolgozók egészségét védi, ne tekintseik valamiféle külön juttatásnak.

Nagyon jó hatással volt ránk, hogy számonkértek eddig végzett munkánkat, beszámoltunk bennünket eredményeink-

ról, hogy rámutattak munkánk hiányosságaira, ki, hol nem végezte eredményesen munkáját. Megláttam azt, hogy a Szabolcs utcai Állami Kórházban eddig végzett munkámban is, bár jelentős eredményeket értünk el, vannak még hiányosságok. Helyesen, teljes összekerben használtuk fel a részünkre juttatott munkavédelmi beruházási keretet, tanfolyamokon oktattuk a munkavédelmi aktivistákat, megfelelő szakeladók — film ismertette a tennivalókat, a jegyzőkönyvekben lerögzített 89 hiányosságból 83-at megszüntettünk, köztük három munkavédelmi újítás segítségével, figyelemmel kísértük a védőfelszerelések viselését — mégis éreztem, hogy ennél is többet kellett volna tenni. Az ankét számonkérése lendületet ad további feladatok elvégzéséhez.

A jövőre vonatkozólag azt kérem szakszervezetünktől, hogy szorgalmazza az Egészségügyi Minisztériumban az övrendszabályok mielőbbi kiadását, ami elengedhetetlenül fontos, munkánk megjavítása érdekében. Segítse a munkavédelmi felelősök munkáját azzal, hogy tegye lehetővé a jó tapasztalatok folyamatos kicserélését. Magam, aki már voltam ilyen tapasztalatcserén, látom ennek nagy jelentőségét, s szívesen láttnék más intézmények munkavédelmi felelőseit is a Szabolcs utcai kórházban. Hatásosabb segítséget várunk a jövőben intézményünk szakszervezeti bizottságától is. Azt kérjük, hogy kísérje tovább figyelemmel munkánkat, hogy támogatásukkal érdemben tudjunk foglalkozni dolgozóink problémáival, s a baleseteket és a foglalkozási ártalmakat az egészségügyi intézményekben a minimálisra csökkenthessük.

FALUDI DEZSŐ

a Szabolcs utcai Állami Kórház munkavédelmi felügyelője

Olvasó mozgalom a betegek között

Dr. Zalányi Samu pusztamérgesi körzeti orvos kezdeményezésére a kiskunhalasi kórházban megindult a betegek olvasómozgalma. A kórház betegek részére könyvtárat létesítettek, amely gondoskodik a betegek szórakoztató olvasmányairól és ezzel is lényege-

sen megkönnyíti az orvosok gyógyító munkáját. A kórházban megindult olvasómozgalom hozzájárul a kórház nyugodt, otthonos légkörének megteremtéséhez, elősegíti a kezelési idő megrövidülését is. A könyvtárat dr. Strobl Ferenc igazgató főorvos adta át rendelkezésének.

Új, 125 ágyas gyógyfürdőkórházat

létesítettek Harkányfürdőn. Az új kórházban gyógyítják a közelben feltörő kénvizes gyógyforrások segítségével a mozgásszervi megbetegedésekben szenvedő dolgozókat. Az új kórházat november 11-én adták át a rendelkezésnek.

SZOCIALISTA EGÉSZSÉGÜGYERT

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Szabó Zoltán

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Nádor-utca 32.

Nyomatott 2020 példányban.

Ara 20 fillér.

Szakra Lapnyomda,

Budapest, VIII., Rökk Szilárd u. 6.

Felelős vezető: Kulcsár Mihály